

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Μεσσηνία	δρ. γ.	10
Έν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι	» »	12
Έν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΥΠΕΤΩΝΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ἡ Συνδρομὴ προπληρωτέα

Ἐκδόσις ἑβδομαδιαία

Διατριβαί, καθαιρόμεναι προσώπων δὲν καταχωρίζονται ἐν τῷ «Μεσσηνιακῷ Τύπῳ»

Περὶ τοῦ ὀρκωτικοῦ συστήματος.

Β'.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγ. φύλλον)

Τὴν παιδείαν ταύτην ἀλήθειαν—ὅτι δηλαδὴ ἐν τῷ ὀρκωτικῷ συστήματι διαγιγνώσκεται κέντρον ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ—ἀνεγνώρισαν πλείστοι τῶν περιφανεστέρων δημοσιολόγων καὶ φιλοσόφων. Ταῖς δοξασίαις ταύταις ἐπόμενος ὁ R—Collad, οὕτως ἀποφαινεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου: Εἴ τις λαὸς μὴ παρεμβαίνει ἐν τῇ δικαστικῇ κρίσει, καίπερ ἐν ἡσυχίᾳ, εὐτυχία καὶ καλῇ διαβίῳ διοικήσει, ἀνελεύθερος, ἄτε μὴ ἀνήκων εἰς ἐαυτόν, καὶ μὴ ἀσφαλῆς ἀλαθῆτως θεωρητός. Καὶ ἡ ἀπόφασίς αὕτη στηρίζεται εἰς τὴν ἀξιοματικὴν ἀλήθειαν ὅτι πᾶς παράνομος περιορισμὸς τῆς ἐνόμου ἐλευθερίας αἴρεται διὰ τῆς δικαστικῆς κρίσεως, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὁποίας καὶ τὸ ἀμερόληπτον μόνον ἢ παρέμβασις τοῦ λαοῦ ἀσφαλίζει καὶ προστατεύει.

Δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχουσι δίκαιον οἱ ἐναντιοφρονοῦντες. Ὅτι τὰ πολιτικὰ πάθη ἐδύναντο νὰ ἐπιδοῦσιν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ ἐνόμου ὀφείλομεν ἵνα θεωρήσωμεν συνήθως γενόμενον. Ἄλλ' οἱ ἐπὶ κακουργήμασι δικαζόμενοι π. χ. δικάζονται συνήθως παρ' ὀρκωτῶν ἀγνώστων αὐτοῖς οὐδὲ φαίνεται πιθανὴ ἢ ὑπόθεσις ὅτι ἡ ἰδέα τῆς πολιτικῆς τῆς ἐκείνου κυβερνήσεως ἤθελεν ἐξασκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων ἐκ μέρους τῶν ὀρκωτῶν, διότι, ὅπως ποτ' ἂν ἦ, δὲν πρόκειται ἐν τῇ πολιτικῇ περὶ ἀγῶνος ἐξοντώσεως. Καὶ ἂν ἐπὶ τέλους ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν τῷ συστήματι ὑπάρχει πλημμελεία τις, ὅσον ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὴν πολιτικὴν ἐποψίν, αὕτη αἴρεται διὰ μεσῶν προσφυγῆς ἐκεῖ ἐνθα δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον συνήθως ἵν' ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πιστότητος.

Γ'.

Ἡ προφορικὴ διαδικασία, αἱ δημόσιοι συζητήσεις, ἡ ἐξουσία ἣν ἔχει ὁ δικαστὴς τοῦ ἀποφαινεσθαι γνώμην κατὰ τὴν ἰδίαν πεποίθησιν πρὸ παντός δὲ καὶ κυρίως ἡ πηγὴ ἀρ' ἧς λαμβάνονται οἱ ὀρκωτοὶ εἶναι βεβαίως τὸ ἀσάλευτον θεμέλιον, ἐφ' οὗ ἐδράζεται ἐν γένει τὸ περιόλογον σύστημα. Περὶ τούτου ὁ G. de Bourge γράφει τὰ ἑξῆς: Εὐθὺς ἐν ἀρχῇ πρέπει ν' ἀποφύγωμεν τὴν σύγχυσιν ὅτι αἱ ἰδιότητες αὗται ἀνήκουσι μόνον τῷ συστήματι τούτῳ καὶ ὅτι διὰ τοὺς διαρκεῖς δικαστὰς εἶνε ἀναγκαῖα ἡ μυστικὴ διαδικασία καὶ αἱ νομικαὶ ἀποδείξεις. Ῥητέον ἐξ ἐναντίας ὅτι τὰς αὐτὰς ἐγγυήσεις παρέχει εἰς ἀμφοτέρα τὰ συστήματα ἡ δημοσιότης καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα, διότι τότε μᾶλλον προσεγγίζει πρὸς τὴν πραγματικὴν ἢ δικανικὴν ἀλήθειαν. Εἶνε ἀληθές ὅμως ὅτι πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ διαρκῆ δι-

καστήρια, ἐπὶ ποινικῆς ὕλης, πρέπει νὰ στηρίζονται μόνον ἐπὶ νομικῶν ἀποδείξεων, διότι ἤθελεν εἶναι πρᾶγμα λίαν ἐπικίνδυνον ἢ κατὰ τὴν ἰδίαν πεποίθησιν ἀπόφασις. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει δέον ἵνα δεχθῆ τις ὅτι δὲν ὑπάρχει καθ' ὁλοκληρίαν καλὴ πίστις. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτου διότι ἐνταῦθα ὁ λόγος μόνον περὶ τοῦ συστήματος ἐπὶ ποινικῆς ὕλης, ἐφ' ἧς κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων τὸ ὀρκωτικὸν σύστημα παρουσιάζει καὶ τοῦτο τὸ πλεονέκτημα ὅτι καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, ἐπὶ ὠριζμένης πράξεως, κακῶς συνετέθη, ἐλάσσων ἔσται βεβαίως ἢ κοινωνικὴ βλάβη τῆς διαρκοῦς κακότητος ἰσοβίου εἴτε τακτικοῦ δικαστοῦ, οὕτως ἢ καρδία ἀπεσκληρύνθη ἐν τῇ ψυχραιμίᾳ τῆς ἀπολύτου ἀυστηρότητος καὶ τῆς ἀνεπιχειρίας. Τίς δὲ ποτε ἡ σύγκρισις ἀμφοτέρων τῶν κακῶν; Ἐκτὸς τούτου αἱ ἀπαιτούμεναι γνώσεις περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν γεγονότων ἀπαντῶσιν ἀσφαλέστεροι ἐν τῇ πείρᾳ τοῦ ὀρκωτοῦ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Ὁ τακτικὸς δικαστὴς δὲν δύναται ἵνα γνωρίζῃ ὅτι ὁ ἐνόρκος, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας αἱ εἰδικαὶ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις δὲν εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀναγκαῖαι διὰ τοῦτον. Ἡ πείρα ἄλλως τε καὶ αἱ κοιναὶ γνώσεις ἀρκούσιν ἵνα λύσῃ καὶ τινὰ δικανικὰ ζητήματα εἴ ποτε τοιαῦτα συμπύπτουσι σὺν τοῖς πραγματικοῖς γεγονόσι.

Δ'.

Τὸ εἶναι τινα ἐνόρκον θεωροῦσιν οἱ πολλοὶ ὡς πολιτικὸν δικαίωμα, πορεμπερές, ὡς εἰπεῖν, τῷ δικαίωμάτι τῆς ψήφου. Δεχόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅτι ἕκαστος ἐνόρκος πρέπει ἵνα ἦ καὶ ἐκλογεὺς ἀποχρυστέον ὅμως ἐν γένει τὸ ἐναντίον καὶ κυρίως ἐκεῖ ἐνθα ἰσχύει τὸ σύστημα τῆς γενικῆς ψηφοφορίας. Τὸ ἐπίσημον τοῦ ἀξιώματος καὶ ἡ σοβαρότης τῶν ἀκολουθιῶν αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπουσι τοιαύτην ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς ὁποίας ἐδύναντο νὰ γεννηθῶσιν ἀνυπολόγιστα ἀτοπήματα. Ἐν τινι περιορισμῷ λελογισμένῳ κεῖται ἀκριβῶς ἡ ἐλευθερία τοῦ συστήματος χάριν τῆς ὁποίας καθιεροῦται τοῦτο. Ἐκαστος λοιπὸν πολίτης δὲν δύναται ἵνα ἦ ἐνόρκος, ἀλλὰ πᾶς πολίτης κ κ τ η μ ε ν ο ς ὠ ρ ι σ μ ε ν α π ρ ο σ ὄ ν τ α, ἅτινά εἰσιν ἡ ἐγγυήσεις τῆς ἀπταιστοῦ τοῦ θεσμοῦ λειτουργίας. Ἐνταῦθα κυρίως, ἐν τῷ ὀρισμῷ δηλαδὴ τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων καὶ ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἐξελέξεως αὐτῶν, συγκεντροῦται ἡ ἅπασα ἀξία τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου κοινωνικοῦ παράγοντος, τὸ πολύτιμον τῆς ὁποίας ἐν Ἑλλάδι διαβλέπει τις μόνον ἐν τῇ πλημμελεῖ ἀντιθέσει τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ παρ' ἡμῖν καταστάσεως, διότι δυστυχῶς τὰς κοινωνικὰς ἀρετὰς ἐν Ἑλλάδι φανταζόμεθα μόνον ὅταν αἱ ἀντίθετοι κοινωνικαὶ κακότητες καταδεικνύωσιν ἡμῖν ἀ-

τάσθαλον τὴν ἐγκληματικὴν αὐτῶν βροχὴν καὶ ἀβελτερίαν. Ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἵνα ῤητῶς εἴπωμεν ὅτι δὲν περιορίζομεν τὰς ἐλευθερίας τοῦ πολίτου περιορίζοντες ἐν στενωπῶν κῶκλω τὸ δικαίωμα τοῦ εἶναι τινα ἐνόρκον. Δημοκρατικώτατο σκεπτόμενοι καὶ φρονούντες φράσσομεν τὴν πρὸς τὸ ἐγκλημα διὰ τῶν ζητουμένων περιορισμῶν—περὶ ὧν εἰδικῶς ἐν προσεχί φύλλῳ—ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ προσόντα καὶ τὸν τούτων ἀυστηρὸν ἔλεγχον, ταῦτόν ἐστιν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ καταλόγου καὶ τὴν ἐν γένει ἐκλογὴν τῶν ἐνόρκων. Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας μάλιστα, οἵτινες μόνον δικαίωματα ἡμῖν αὐτοῖς ἀναγνωρίζομεν, τὸ εἶναι τινα ἐνόρκον μείζονα ἀπαιτεῖ τὸν ἔλεγχον διότι τὸ λειτουργήμα συμφέρει μόνον ὑποχρεώσεως.

Ε'.

Προκειμένου περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ὀρκωτῶν παρατηροῦμεν ὅτι ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ ἀπαιτεῖται παμψηφεία, ἐν ἄλλοις δὲ κράτεσιν, οἷον παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο πλειοψηφία τῆς ἰσοψηφίας οὕτως ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ σύστημα ἀπορριπτέον, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἀσυζητητὴ, διότι εὐκόλως νοοῦνται οἱ λόγοι οἱ κατὰ τοῦ συστήματος τούτου τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐτυμηγορίας παρουσιαζόμενοι. Παραλείποντες πάντας τοὺς ἄλλους ἀναφέρομεν μόνον ὅτι ἐπὶ δώδεκα λ. χ. ἐνόρκων μία μόνον ψήφος, εἰς μόνον ἐνόρκον, μία ἐπομένως ἀντίθετος γνώμη ἤθελε βαρύνει πλείοτερον ἔνδεκα ἄλλων γνώμων καὶ ἠθέλομεν ὑποχρεωθῆ νὰ δεχθῶμεν ταύτην ἀντὶ τῆς ἀληθείας! Τοιοῦτω τρόπῳ εἰς δικαστῆς ὀρκωτὸς δύναται νὰ στήσῃ τὴν λαίμητόμον! Πρὸ τοῦ σοβαροῦ τούτου φόβου οὐδεμία ἄλλη, καθ' ἡμᾶς χωρεῖ σκέψις, καὶ ὁ λόγος ὅτι ἐπὶ τῆς παμψηφείας ἡ ἐνοχὴ ἐξετάζεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ ἀκριβείας δὲν φαίνεται πείθων καὶ ἀποχρῶν πρὸς δικαιολογίαν καὶ παραδοχὴν τοιοῦτου συστήματος. Δεχόμεθα τὸ σύστημα τῆς πλειοψηφίας καὶ προσωτέρω χωροῦντες ἠθέλομεν μάλιστα προσθεῖναι ὅτι πρέπει ἵνα λαμβάνηται ὑπ' ὄψει καὶ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς πρὸς τὸ μέτρον μόνον τῆς ποινῆς ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ ἡ μεγίστη μειοψηφία, ἣν ἀποτελεῖ ἐπὶ δώδεκα ἐνόρκων ἡ γνώμη τῶν πέντε ἐξ αὐτῶν. Καὶ τοῦτο πάλιν διότι δὲν θεωροῦμεν ὀρθὴν τὴν κήρυξιν τῆς ἐνοχῆς ὑπὸ μιᾶς μόνου ψήφου, ἀφοῦ ἐν ἰσοψηφίᾳ τὸ ἀποτέλεσμα ἔσται ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅμως ὅτι τὴν γνώμην τῆς μεγίστης μειοψηφίας δὲν τάσσομεν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἀπολύτως, ἀλλὰ φρονούμεν ὅτι ἔδει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἐκ μέρους

του δικαστηρίου των συνεδρων, κατά τινα βαθμολογικήν τάξιν, ην ειδικός νόμος εδύνατο να όρίση.

Ετερόν τε, μίχτόν, ως είπειν, σύστημα κατάρτισμού της των ένορχων έτυμηγορίας άπαντά, κατά τους άρχαιοτέρους καιρούς, εν Γαλλία, όπερ παρά τινων, άγνοούμεν, τίσι ποτε λόγοις, θεωρείται άρμοδιώτερον άμφοτέρων των άνωτέρω αναφερομένων. «Ίνα η έτυμηγορία των ένορχων καταρτισθῆ διά πλειοψηφείας έδει όπως οι ένορχοι διασχεφθώσι πλέον των 21 ώρων, ει δέ μή, τότε άπηταίτο παμφήφεια.» Άγνοούμεν αν τό σύστημα τούτο ύπάρχη την σήμερόν που εν ίσχυί φρονοούμεν όμως ότι εν τούτῳ ήθελεν επιλήψει ο χρόνος τοις δικαστηρίοις προς την τακτικήν αυτών λειτουργείαν.

Αί Κατακόμβαι της Ρώμης.

(Συνέχεια έδε περην. φύλλον)

Ότι ζητεί ο συγγραφεύς να δείξη, είνε τί αι Κατακόμβαι δύνανται να διδάξωσι ήμάς περί της χριστιανικής τέχνης και της χριστιανικής κοινωνίας των πρώτων αιώνων. Όθεν ακολουθεί χρονολογικήν τάξιν. Ιστορεί.

Κατά τον πρώτον αιώνα λέγει, ούδέν άλλο αναφαινεται πλην ασήμων επιγραφών. Υπάρχουσι βεβαίως ύπόγειοι τάφοι αλλά δέν ήδυνήθησαν έτι να διακρίνωσι τούτους των άλλων εξ ιδιαιτέρων τεκμηρίων. Η άρχαιοτέρα ζωγραφία ή κοσμοδσα τάφον χριστιανικών είνε ή άμπελος. «Έν μισθω χαριέντων κλάδων κλήματός περιστεράι κεντώσαι με τό βόσφος των σταφυλάς παύσαι ενουήρωσ ως αι ψυχαί εν τῷ παραδείσῳ.» Υπήρχε βεβαίως εν τούτῳ σύμβολόν τι. Η άμπελος είνε λέξι αλληγορική της Γραφής. Βραδυτέρον δέ και τραυητός εισήχεται εις τας παραβολάς. Πλην των περιστερών περρισταί μορφαί έλαφρώς ύστανται επί της ζωγραφίας. Είναι αύται πνεύματα ή άγγελοι; Υπάρχει εν τούτῳ χριστιανική αλληγορία την χραν των εκλεκτών όπλοδσα; Πολύ πιθανόν, αλλ' αν ή έννοια είνε γραφική ή τέχνη είνε έτι ρωμαϊκή, ως βεβαίως ή άρχαιότης του ζωγραφημάτος. Κατόπιν ή έννοια παρίσταται ακριβεστερον αλλ' αι ώραιαι έννοικαι μορφαί απόλλονται.

Τό αρχαιον έμμένει ού μόνον εν ταίς μορφαίς αλλά και εν τοίς ήθεσι. Τα επικήδεια δείπνα εξακολουθούσιν επαναλαμβάνόμενα κατά τας καλουμένας άγράφας, ένθα ο άρτος και τό ποτήριον δεικνύουσι τας άρχάς της Χριστιανικής Κοινωνίας. Ο Ίησους παρίσταται υπό μορφήν ίχθύος. Παράδοξος ιδέα επινοηθεΐσα εκ της ανάγκης ή της μανίας του μυστηρίου τό άπαρτίζοντα την ελληνικήν λέξιν ίχθύς γραμματα αποτειλούσι τά αρχικά των εξής λέξεων Ίησους Χριστός Θεός Υιός Σωτήρ. Έκ τούτου αι πολλάχοδ των κατακομβών άπαντώσαι εικόνες του ίχθύος, ού μόνον εν τοίς δίοδοις, ταίς στοαίς και των επιτουμβίων πλακών, αλλά και επί των σφενδονών των δακτυλίων, των ύάλιων, των λαμπτήρων ή των ψήφων. Οι καλλιτέχνηαι, ως φαίνεται, ήρέσκοντο εις την αλληγορικήν ταύτην μορφήν. Ένίοτε βλέπει τις ίχθύας ποτέ μέν προσκεκολλημένους επί άγκύρας, ποτέ δέ καταβροχθίζοντας πτηνά ή καταβροχθίζόμενους ύπ' αυτών. Πάντα ταύτα ήσαν συμβολικά. Η άγκυρα άπεικόνιζε βεβαίως την έλπίδα και όποτε παρίσταται περιπεπλεγμένη μετά του ίχθύος ή του δελφίνος έσήμενε Spes in Christo. Ελπίδα εις Χριστόν. Τό πτηνόν, ιδίως ή περι-

στερά, άπεικόνιζε τό πνεύμα των τεθνεώτων. Όσαύτως εύρίσκει τις επί των ζωγραφημάτων ταούς, ών τό ποικίλον ύπερώμα ύπεσήμενε τον ούρανόν. Κλάδος φοίνικος ζωγραφημένος ή γεγυμμένος επί χριστιανικού τάφου εύρύλαττε πάντοτε την άρχίαν αυτού έννοιαν, ήτοι την νίκην κατά του άμαρτήματος και του θανάτου. Ο φοίνιξ του μαρτυρίου επενοήθη βραδυτέρον. Δι' ο δέν πρέπει να ένορχ τις πάντοτε εν τῷ φοίνικι σύμβολον μαρτυρίου, ως ποιεί σχολή τις έμδλεπούσα πανταχοδ μαρτυρας. Επί μακρόν χρόνον έπιστεύετο ότι άγγελια τινά εύρισκόμενα παρά τους τάφους περιείχον τό αίμα των βασιανισθέντων. Η νεωτέρα κριτική έρμήνευσε τά άγγελια ταύτα άπλώς άρωματοδοχείαι.

Μεταξύ των αλληγορικών τούτων άπεικονίσεων άπαντά λέμβος πλέον επί θλάσσης τεταρχημένης και φερόμενος προς ύψηλόν φωτεινόν φάρον. Τούτο σημαίνει σαφώς την ανθρωπίνην ζωήν χωρούσαν προς την ούρανιον Σιών. Τό πτηνόν Φοίνιξ έμφανίζεται πολλάκις ως τό σύμβολον της ένσατάσεως.

Così per li gran savi si confessa

Che la Fenice muore e poi rinasce,

ή είλεγεν ο Δάντης. Άλλ' ύπάρχουσιν έτι εν τοίς ζωγραφημάσι καθαρότηταί αλληγοριαί εκ των διαγρήσεων και των παραβολών των ίερών κειμένων ληρήσειν. Ο Χριστός εικονίζεται ως αγαθός ποιάν, συχνότατα δέ βαπτιζόμενος ή ως βρέφος επί των γονάτων της μητρός αυτού, εις ήν όμως ούδεμία άκόμη λατρεία άποδίδεται. Τό κύριον πρόσωπον της ζωγραφίας είνε προφήτης δεικνύων διά του δακτύλου τό εν ούρανοίς άστρον των ήθών. Σηκώη μαρτυρίων κατά τον δεύτερον τούτον αιώνα δέν φαίνονται, αύται εικονίζονται πολύ βραδυτέρον. Τό πολύ άκούονται εις ιστορικούς τινάς ύπαινημοδς, περριτωχίτας τους τρεπς παιδάς εν τῇ κρήνῃ ή τον Δανιήλ εν τῷ λάκκῳ των Λεόντων. Τό θαύμα του Ίωα ή υπεδήλου την άθανασία της ψυχής. Η πιστεύουσα ψυχή παρίσταται ζωγραφημένη εν σχηματι γυναικός έχούσης τους δύο βραχίονας ύψωμένους προς τον Ούρανόν εν στάσει προσευχής ή ύπας σταυρώσεως. Τίλος οι επιγραφοί είνε άπαι και βραχίται, εκφραζουσαι μόνον την στοργήν, τους δεσμούς της συγγενείας, άνευ τίτλων ανθρωπίνων τιμών και εγκωμίων. Ο ίερεύς άκόμη ήτο άπλοδς προσβύτερος.

(έπειται συνέχεια)

Αί. Ζέρκου

Περρι Κοιμωφείας *)

«Πολλά μέν γελοία, πολλά δέ σπουδαία.» (Αριστοφ. Βάτραχ. 389)

Τά Αριστοφάνεια ταύτα έπη προέταξα της έμης διμιλίας, σεβαστοί μοι κύριοι, ένα εξ άρχής παύσω τους άπορούντας πώς μετά ζητήματα τούτοφ σοβαρά, έχω την άξίωσιν να συναγείρω ύμάς ένταύθα και να κατατρέψω τον πολύτιμον χρόνον ύμών διμιλών περι κοιμωφείας. Άλλά τό πράγμα δέν είναι τόσφ κούφον, όσφ συνήθως παρ' ήμιν νομίζεται. Διότι δέν πρόκειται να διατρέψωμεν ένταύθα περι τα χαμαιπετή και τά καταγέλαστα, περι τά κόκκινα πανταλόρια και τους Μυλωνάδες, αλλ' άντικείμενον του λόγου ήμών θέλουσιν είναι τά έργα άνδρών, ούτινες πλείστον έφιλήθησαν υπό της κομωφεικής Μούσης. Και στερείται μέν τό θέμα ήμών του πρακτικού σκοπού, θν οι φιλοκερδείς ήμείς έλληνες εις πάντα τά έργα του τε σώματος και της διανοίας

*) Άνεγνώθη εν τῇ Δέσχη ο Διηρακόπουλος.

ήρξάμεθα από τινος άναζητούντες, όμως δ' άναγεται εις τα ζητήματα έκείνα της έγνηκίου παιδείας, περι των πάς έλευθερίων τυχών άγωγών, δέν είναι ακόν να έχη ευρύτερας τινάς γνώσεις.

Πριν δέ εισβάλω εις τον λόγον, θρείω να ζητήσω παρ' ήμων συγγνώμην, διότι δέν θα είπω από στήθους αυτόν, αλλά τά πολλά θ' αναγνώσω. Όφείλω, λέγω, να ζητήσω συγγνώμην διότι δυστυχώς παρ' ήμιν ούδεις λόγος, και επιστημονικός έστω, και διδασκαλικός εν τῷ Πανεπιστημίῳ, καλός κρίνεται άνευ άπαγγελίας και σχημάτων ρητορικών. Και μάκαρίζω μέν έγώ τους δυναμένους εν άπταιστῳ φράσει να ρητορεύωσιν, κωλύομαι όμως διά διττόν λόγον, ύποκειμενικόν και άντικειμενικόν και ο πρώτος μέν αυτών είναι, ότι δέν δύναμαι ν' αποστοματίσω όποσονδήποτε λόγον δι' αίτίας πολύ, ως φαίνεται, εξαρτώμενας από του μνημονικου της ψυχής μου— άμαρτία εξωμολογημένη—ο δέ έτερος, ότι οι άρχαιοι κομωφοδοιοί, ούτινες κατέχουσι τό πλείστον του λόγου μου, ειχον οι εύλογημένοι άκρατον μίσος κατά των ρητόρων, πιστεύοντες, ότι ούποι έγένοντο κυριωτάτη αίτία των δυστυχημάτων της Ελλάδος και φοβούμεναι διά τούτο μη όργισθώσι κατ' έμού και δέν διεζέλω καλώς τον περι αυτών λόγον. Διοπόν πιστεύω ότι θα τύχω της παρ' ήμων συγγνώμης.

«Έν ταίς αρχαίαις Αθήναις, λέγει ο Φενελών, άπαντα εξήχοντο εκ του λαού, ο δέ λαός εκ του λόγου προστίθει δ' εις ταύτα ο Demochel *)» «λόγος ήτο τό βήμα και τό θεάτρον.» Και περι του βήματος μέν ούδεις παρ' ήμιν ήδη λόγος, περι του θεάτρου δέ μόνον. Και πάλιν περι του θεάτρου ως άντικείμενου της άρχιτεκτονικής και περι του τρόπου των παραστάσεων εν αυτῷ των θεαμάτων πολλά και καλά είπεν ο γυμνασιάρχης κ. Παπανικολάου. Και εκ του έν γένει δέ θεάματος μόνον περι έν αύτου είδος θέλουμεν διατρέψει, την κομωφείαν διότι ή λέξι θεάμα είναι γένος, ειδη δ' αυτού κύρια μέν ή τραγωδία και ή κομωφεία, δεύτερευόντα δέ τό σατυρικόν θεάμα, ή ύποπροτραγωδία και οι μιμοι.

Είναι δε τό θεάμα έν των τριών είδων της ποιήσεως και τό μέν αίμα δύο είδη ή έποποιία και ή λυρική ποιήσις είναι τέκνα του παχυσμού πνεύματος, επειδή πολύ πρό της Ίλιάδος και των ελληνικών λυρικών ποιημάτων, εν Ασία μέν ήσαν τά έπη των Έβραίων τα εν τῇ Αγία Γραφή περιλαμβανόμενα και ή Ζε-δ-Αβίστα των Περσών και των Ινδών ή Μοχαβατα και ή Ραμαϊάνα και λυρικά ποιήματα αι Βέδαί και οι Υπάγγαι παρά τοίς Ινδοίς και οι Ψαλλμοί και τό Άσμα των Ασματων και οι Θρήνοι του Ιερεμίου παρά τοίς Έβραίοις, εις την βορείαν δ' Ευρώπην, εις την τραχειαν Καληδονίαν, πολύ πριν ή γείνωσι γνώσιμα εκεί τά ελληνικά γραίματα, ήσαν τά έπικα και λυρικά ποιήματα του Όσσιαν, του Όμήρου της Σιωτίας **) Η δραματική δέ ποιήσις είναι τέκνον ίδιον και γνήσιον της ελληνικής δια-

*) Etudes sur Aristophane.

**) Γράφομεν ταύτα επόμενοι τῷ κοινῳ παραδεδεγμένῳ διότι ή κριτική από των χρόνων του Ίόνωνος προσεπάθησεν ν' αποδείξη ότι ούδέποτε υπήρξεν Όσσιαν και ποιήματα αυτού εις την νύμην των Σκώτων επί αιώνας διατηρηθέντα, αλλ' ότι ποιητής του Φιγγάλ και των φημάτων της Σέλμας είναι αυτός ούτος ο ως συλλέκτης των Όσσιανικών ποιημάτων φακί Μάκφερσον. Τό τοιοϋτον δέν είναι ασύνηθες εν τῇ ιστορίῃ των γραμμάτων ούτω πρό δύο περίπου δεκαετηρίδων ο Ρώσος Ρακόφσκη διεφήμισεν ότι εύρεν παρά τοίς βουλγάροις χωρικοίς του Αίμου παλαιότατα ποιήματα, έν οίς ψάλλετο ή ιστορία του Όρφέως. Οι άποστολοι όμως της Γαλλικής άκαδημίας των επιγραφών άπέδειξαν ότι ότι ο φρε-πολέν ή Όροέν του Ρακόφσκη ήτο άνόπαρκτος προς μεγάλην βεβαίως των πανσλαβιστών λύπην.

νοίας: διότι τὸ μὲν Ἄσμα τῶν ἁσμάτων δὲν εἶναι δράμα ἀλλὰ καθαρῶς λυρικὸν ποίημα ἐν διαλόγῳ, ἢ δὲ Σακοντάλα τῶν Ἰνδῶν εἶναι μεταγενέστερον πολὺ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν δραμάτων, ἐπειδὴ ἐποιήθη, ἀφ' οὗ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἐγνώρισαν οἱ Ἰνδοὶ τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως τούτου, τὸ Ἀτελλικὸν δὲ δράμα ἠρώθησαν οἱ Ὀσσοὶ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς πηγῆς, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ὀνόματα τῶν τυπικῶν σατυρικῶν χαρακτήρων αὐτοῦ (Pappus-Παπποσίηλος, Maccus-μακκοῦν, Simus-σιμός).

Εὐρέθησαν δὲ ἀμφότερα τὰ εἶδη τῆς δραματικῆς ποιήσεως ἐν τῇ κυρίῳ Ἑλλάδι καὶ ἡ τραγωδία μὲν ὡμολογημένως ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τοῦ Θέσπιδος, ἡ δὲ κωμῳδία ἐν Ἀττικῇ ἢ Μεγαρίδι. Περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τῆς κωμῳδίας κατεπερὶς φυλετικὸς ἀγὼν συνεκροτήθη κατὰ τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐκ τῆς ἔριδος ταύτης δὲν ἐξεργάη νέος τις πόλεμος Πελοποννησιακός, ἐξεργάη ὅμως δεινὴ φλυαρία, ἣτις, καὶ τοῖς ἦτο δεινῆ, οὐδὲν κατώρθησε πρὸς ὀριστικὴν τοῦ ζητήματος λύσιν, ὑπερκατήνησαν ἔν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀνατολικά ζήτήματα τῆς ἱστορίας τῶν γραμμάτων καὶ πολλοὺς ἐπι τὰ ἐμβάλλη εἰς πειρασμόν, ὅν καὶ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ἀποφύγωμεν, ἀντιπαρέρχουμεν τὸ ζήτημα. Λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι διαμφισβητοῦσι τὴν εὐρεσιν, ἐπειδὴ πρῶται κωμῳδία ἐδιδάχθησαν ἐν Ἰακίοις, δημῶ τῆς Ἀττικῆς, ἀρρασκουμένῳ σφόδρα εἰς τὰ δραματικά θεήματα, (ὁ Θέσπις ἦτο Ἰακίριος) οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀντιποιοῦνται τῆς εὐρέσεως, ἐπειδὴ καὶ φήμην φιλογελῶτων καὶ σκωπτικῶν ἀνθρώπων εἶχον καὶ ὁ πρῶτος διδάξας κωμῳδίαν παρὰ τοῖς Ἰακίοις ἦτο ὁ ἐκ Τριπιδίσκων τῆς Μεγαρικῆς Σουσαρίων. Δὲν ἐπιμνησκόμεθα εἰς τὰς λεπτολογίας, ἐπειδὴ σκοπὸς τῶν ἐνταῦθα ὁμιλιῶν δὲν εἶναι ὁ διονυχισμὸς τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρίδων, δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως, νομίζω, ἐπιφοίτησις τις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δυνάμει μαντικῇ ἀλλὰ μικρὰ τις δόσις κοινῶν ἁγίου πνεύματος διὰ τὴν λύσιν αὐτῶν τῶν κόμβων καὶ τὴν συμβιβαστὴν τὰς διεστῶσας φυλετικὰς γνώμης. Λοιπὸν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ πρῶτος διδάξας κωμῳδίας ἦτο Μεγαρεὺς ὁ Σουσαρίων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐμπνευσθῆ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ διατρίψῃ παρὰ τοῖς εὐρυστάτοις καὶ φιλοθεάμοις Ἰακίοις τῆς Ἀττικῆς, οἵτινες εἶχον, φαίνεται, εἶδος τι κωμικῶν πρᾶσάσεων, ἀναπτύχθην ὑπὸ τοῦ Σουσαρίωνος εἰς κωμικὸν δράμα.

Δυστυχῶς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς κωμῳδίας ἀπόλετο ἡ περὶ αὐτῆς συγγραφή Λυκόφρονος τοῦ Χαλκιδῆως, τοῦ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀλεξάνδρου κατατάξαντος τοὺς μέχρι αὐτοῦ κωμῳδοποιούς. Τὰς γνώσεις δὲ ἡμῶν ἀρῶμεθα ἐκ μικρῶν τινῶν συγγραφῶν, ἐξ εἰδήσεων κατεπαρμένων πολλοῦ, ἐκ τῶν περισηθειῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἐκ παμπόλλων ἀποσπασμάτων.

(ἔπεται συνέχεια) **Κ. Ζησιῶν**
Καθηγητῆς

ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΚΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝΘΑΔΕ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 18.)

Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διασκευῆς τῶν ἡμετέρων φυλακῶν; Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀρώματα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ πνίξωσι τὴν δυσωδίαν ἐντὸς αὐτῶν. Δωμάτια σεσαθρωμένα καὶ ὑποπί-

ζυῖα καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην τοῦ ἀνέμου πνοῆς ἐν πνευματικῶν ποτῶν φόρῳ ὁ νόμος λέγει ῥητῶς ἐπι βεβαίως τοῦ φόρου καταναλώσεως γίνεται κατὰ τὰς ἐν ἰσχύϊ διὰ τὴν τελωνιακὴν ὑπηρεσίαν διατάξεις. Διὰ τοῦ μικροῦ τούτου προσιμίου θέλομεν εὐθὺς εἰ ἀρχῆς νὰ καταδείξωμεν ὅτι οὐδεμίαν σῆσιν ἔχει πρὸς τὰς τελωνιακὰς διατάξεις ἡ μετρικὴ ὀκά, ἀλλ' ὁ φόρος καταλογιστέος πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σταθμικῆς ὀκάδος, ἧτοι τετρακοσίων δραμίων. Καὶ ὅμως τὸ δημοσίον αὐθαιρέτως καὶ ἀδίκως εἰσπράττει φόρον καταναλώσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μετρικῆς ὀκάδος ὑπερπαράνομον καθ' ἑαυτὸ καὶ ἐπιζημιῶν τῷ ἔμπορῳ. Καὶ ἡ διαφορὰ εἶνε μεγίστη καὶ δὲν πρόκειται περὶ παρονοχίδος καὶ ἀποροδομῆν τῇ ἀληθείᾳ ἐπὶ τῇ αὐθαίρετῳ ταύτῃ νομικῇ ἐρμηνείᾳ ἣν ἐγέννησαν ὁ ὑπερμέτρος ζήλος ὑπαλλήλου τινὸς τοῦ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας ὑπουργείου οὐχὶ δὲ καὶ ἡ εὐληκρινὴς γνώσις τῶν πραγμάτων. Τὴν παράνομον ταύτην πρᾶξιν τῆς Κυβερνήσεως, ἣν λίαν προσεχῶς θέλομεν υποβάλλει εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων, καταδεικνύομεν διὰ τῶν ἐξῆς παραδειγμάτων.

Διὰ 1000 ὀκάδας ρουμίου (σταθμικοῦ βάρους, ἧτοι 400 δραμίων κατ' ὀκάν) ἔδει νὰ πληρωθῆ φόρος καταναλώσεως πρὸς 70 λ. κατ' ὀκάν, σταθμικὴν βεβαίως ἀφοῦ καὶ ὁ φόρος οὗτος, κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, πρέπει νὰ βεβαιωθῆ κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ διὰ τὴν τελωνιακὴν ὑπηρεσίαν διατάξιν, δραχ. 700. Καὶ ὅμως τὸ τελωνεῖον, κατ' ἀνωτέραν βεβαίως διαταγὴν, ὑπολογίζον ἀντὶ σταθμικῆς μετρικῆς τῆν ὀκάδα, εἰσπράττει παρανομίως δραχ. 881.30, διότι μία ὀκά μετρικῆς βάρους ρουμίου ἰσοῦται 318 δραμίοις (σταθμικῆς) ἐν ἄλλαις λέξεσι 1000 ὀκάδες ρουμίου σταθμικοῦ βάρους ἰσοῦνται 1259 ὀκάδος, βάρους μετρικῆς! Τοιοῦτω δὲ τρόπῳ ἀντὶ 70 λεπτῶν, ὡς εἶνε τὸ νόμιμον, μία σταθμικὴ ὀκά ρουμίου υποβάλλεται εἰς 88 1/2 λ. ἧτοι 18 1/2 πλέον τοῦ νομίμου. Ἐπίσης 1000 ὀκάδ. ζύθου πρὸς 30 λ. ἔπρεπε κατὰ τὸ σταθμικὸν βᾶρος νὰ πληρωσῶσι φόρον 300 δρ. καὶ ὅμως κατὰ τὴν μετρικὴν ὀκά, ζυγίζουσαι καὶ αὐταὶ ὀκάδ. 1259, υποβάλλονται εἰς φόρον δρ. 377,30, εἰσπράττοντες τοῦ δημοσίου τοιοῦτοτρόπως πλέον τῶν 25 0/10 παρανομίως!

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ὑπολογιστέων τῆς διαφορᾶν καὶ ἐπὶ διαφορῶν ἄλλων ποτῶν, εἰς τὸν οἶνον, τοῦ ὁποίου μία μετρικὴ ὀκά ἰσοῦται 397 δραμίοις, ἐπὶ τοῦ ρουμίου 19 βαθμῶν τοῦ ἐποίου μία μετρικὴ ὀκά ἰσοῦται 390 δραμίοις, ἐπὶ τοῦ ρουμίου 23 βαθμῶν, τοῦ ὁποίου μία μετρ. ὀκά ἰσοῦται 38 1/2 δραμίοις, οἰνοπνεύματος 38 1/2 βαθμ. ἰσοῦ 355 δραμίοις, καθαροῦ οἰνοπνεύματος ἰσοῦ 318 δραμίοις κλπ. κτλ. κτλ.

Ἐκτὸς τῆς ἀπολύτου παρανομίας ταύτης τοῦ εἰσπράττειν τὸν φόρον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μετρικῆς ἀντὶ τῆς σταθμικῆς ὀκάδος ἐπιπροστίθεται καὶ ἕτερον ὅτι δηλαδὴ ὡς βάσις ὄλων τῶν ρευστῶν λαμβάνονται μόνον 318 δραμια ὡσανεὶ τὸ εἰδικὸν βᾶρος ἀπάντων τούτων ἦν ἀκριβῶς ὁμοίον, ἐν ᾧ μόνον ἐπὶ τοῦ καθαρῶ οἰνοπνεύματος ἤθελεν ἐλέγχθῆ ἀκριβῆς!

Γιὰ παρατηρήσεις ἡμῶν ταύτας ἀπευθύομεν πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείων καὶ παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς ἔμπορικῶν, συλλόγους καὶ τὰ ἐπιμελητήρια τοῦ Κράτους νὰ ὑποβάλωσι τῇ Κυβερνήσει παρατηρήσεις περὶ τούτου ὅπως ἀρθῆ παράνομος φορολογία τοῖς τε καιμένοις νόμοις ἀντικειμένη καὶ πολλὴν τὴν ζημίαν εἰς τὴν ἔμπορίαν ἐπιφέρουσα.

1) Κᾶδος δεχόμενος τὰ περιττώματα.

Παρατηρήσεις.

Ἐπὶ τοῦ περὶ καταναλώσεως ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ποτῶν φόρου.

Ὅταν λέγωμεν ὀκά ἐν τῇ τελωνιακῇ γλώσσῃ, εἴαν τε ρευστὸν, εἴαν τε μὴ, τυχάνῃ τὸ ἔμπορευμα, ὅπερ πρόκειται νὰ τελωνισθῆ, νοοῦμεν βεβαίως βᾶρος σταθμικῶν τετρακοσίων δραμίων. Προκειμένου δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τῶν

1) Κᾶδος δεχόμενος τὰ περιττώματα.

Αμερική.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀμερικῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 Ἰανουαρίου γ. ε.

Ἐν τινι ναυπηγείῳ τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἐναυπηγήθη ἀρτίως μέγιστον ἀτμοπλοῖον, ἀνήκον εἰς τὴν ἐν Γενουῇ ἐδρεύουσαν Ἰταλικὴν ἀτμοπλοικὴν ἐταιρίαν «La Veloce» ὀνομαζόμενον «Βόρειος Ἀμερικῆ», χωρητικότητος τῶν ἑξακιςχιλίων, ἀξίας φραγκῶν 6,000,000 καὶ ταχύτητος μιλίων 20 καθ' ὥραν. Τὸ μέγιστον τοῦτο πλοῖον, προσωρισμένον πρὸ μηνὸς ἐν τῷ λιμένι ἡμῶν, ἀνεχώρησε διὰ Γενουῆν ἐνθα ἐφθασεν αἰσίως μετὰ πλοῖον πεντεκαίδεκα ἡμερῶν καὶ δετῶ ὥρων, διατρέξαν 7400 μίλια περίπου. Ἔχει μῆκος μέτρων 136, βάθος 12, πλάτος 12 καὶ μηχανῆς δύνανται δεκακιςχιλίων ἵππων! Τὸ πλῆρωμα αὐτοῦ σύγκειται ἐξ 130 ἀνδρῶν, ὧν οἱ 80 περίου ἀνήκουσιν εἰς τὸν χειρισμὸν καὶ τὴν διοίκησιν τῆς περαστοῦ μηχανῆς. Τὸ περι οὗ ὁ λόγος ἀτμοπλοῖον εἶνε προσωρισμένον διὰ τοῦ πλόα (ἐπιβατῶν κυρίως) τῆς Ἀνατολικῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Εὐπραξίας Λεωρ. Στραβοσκιὰδῃ
Ahi! null' altro che pianto al mondo dura.
(Petrarca)

Ὅποιας θλίψεως σκέψῃς δὲν προξενεῖ ὁ τάφος οὗτος, ἀτυχῆς Εὐπραξία! Πρὸ ὀλίγου εἶτι ἐσπείρες τὴν εὐδαιμονίαν περὶ σὲ καὶ ἐκ τῆς ζωῆς σου ἤντλον τὴν ὑπερβίον τὰ ἀτυχῆ σήμερον ὄφρα νὰ σου. Ὅποιον μυστήριον ἀκατάληπτον ἢ ζωῆ! Ὅποιον ἀκατανόητον αἶνιγμα ὁ θάνατος! Πρὸ ὀλίγου εἶτι ἡ ζωὴ ἐκοκλοφόρει εἰς τὰς σηπωμίνας ἤδη σάρκα σου καὶ ἡ καρδία, ἡ νεκρὰ ἤδη καρδία σου, προχθὲς ἀκόμη ἐπαλλε διεγείρουσα εἰς τὰ ἀγνά καὶ ἄγια ἐκείνα αἰσθήματα ἅτινα σὲ ἐκόσμου, τὸν συζυγικὸν ἔρωτα, τὴν μητρικὴν στοργὴν, τὴν οἰκίαν ἀγάπην, τὴν εὐσέβειαν, τὸ φιλελεῖμον, εἰς ἐκείνας τὰς ἀρετάς, αἵτινες μᾶς κἀμνοῦσι νὰ σὲ κλιώμεν σήμερον ἀπαρηγόρητα. Τί ἐγενεὶν ἡ ζωὴ; τί ἐγενεῖ τὸ πνεῦμα σου; Ὁ τάφος σου μένει ἄφωνος... Τίς θὰ μοι λόγη τοῦ θανάτου τὸ αἶνιγμα; ὦ φύσις, φύσις πόσον σκληρὰ εἶσαι κατατρέφουσα τὰ τελειότερα τῶν πλασμάτων σου!..

Ποῦ ἀφῆκες τὸν εὐσμοῖρον σύζυγόν σου; Ποῦ ἀφῆκες τὰ ἐνήλικα ὄφρα νὰ σου; Ποῦ ἀφῆκες τοὺς προσφιλεῖς σου πτωχοῦς, οἵτινες μάτην πλέον κρούουσι τὴν θύραν τοῦ οἴκου σου, ὅπως σοὶ ζητήσωσι τὴν εὐσπλαγγίαν σου καὶ τὴν ἰατρικὴν τοῦ συζύγου σου βοήθειαν; Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ εἶδος! Ὡ! ὁ Θεὸς εἶναι μέγας! ἀλλὰ μὴ με τοῦτο εἶνε ἤττον σκληρὸς ὁ θάνατος ὁ ἀποκόπτων τὴν ζωὴν ἐν τῷ μειδιάματι αὐτῆς, καὶ ἀποστερῶν διὰ βίου τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ δλόκληρον οἰκογένειαν;

Σὲ κοιμάσαι ἤδη τὸν αἰώνιον πῦνον, καὶ ἀν ὑπάρχη ἐτέρω ζωῇ εὐδαιμονεῖς βεβαίως; ἀλλ' οἶμοι! ἡ χαρὰ τοῦ συζύγου σου ἀπέπη διὰ παντός καὶ τὰ ἀτοχῆ του τέκνα δὲν ἔχουσι πλέον μητέρα!

Sic vita est!

Ἐν Ἀθηναῖσι τῆ 17 Ἰανουαρίου 1884.
Δημήτριος Μπαρῆ Υἱάτης

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

—Ὁ Σύλλογος τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων ἐν Καλάμῃς παντὸς βαθμοῦ ἐπανηγύρισε τὴν 30 λήξαντος μ., μνήμην τῶν τριῶν Μεγάλων Διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν, δι' ἀρχιερατικῆς ἱεροτελεστίας ἐν τῷ ἐνθάδε ναφ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Πανηγυρικὸν μακρὸν περὶ θρησκείας, πίστεως καὶ

παιδείας ἀπήγγειλεν ὁ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν κ. Ι. Βέσης. Μετὰ τὴν ἱερούργιαν ἐχαίρεισαν κατ' οἶκον πάντες τὸν ἀξιότιμον προστάμενον τοῦ Συλλόγου γυμνασιάρχην κ. Π. Ι Παπαναστασίου.

Ἰάν εὐφρόσυνος ἢ πανήγυρις αὐτὴ συναγαγούσθ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάντα καὶ ἰδίως τὴν νέαν γενεάν, ἐφ' ἣς αἰ τῆς πατρίδος ἐλπίδες στηρίζονται.

—Σφόδρα ἐλυπήθημεν ἐπὶ τῇ παρὰ πολλῶν γενομένη παρανοήσει καὶ παρερμηνείᾳ τοῦ ἀρθρου ἡμῶν «Τί ἐστὶ Δικηγόρος». Ἀλλάσει μάλιστα κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ἢ φίλη «Ἀνορθωσις» τὴν θάσιν τῆς συζήτησεως, διότι ἡμεῖς οὐδαμῶ ἐν τῷ ἀρθρῷ ἡμῶν ἀναφέρομεν τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Καλαμῶν, ἀλλ' ἀκαδημαϊκῶς συζητοῦντες ἐμμένομεν εἰς τὰ γεγραμμένα καὶ ὠρίμως σκεφθέντες καὶ γενικῶς ἐξετάζοντες τὴν ἐν Ἑλλάδι κατάπτωσιν τοῦ δικηγορικῷ ἐπαγγέλματος, οὐδὲν διαπράττομεν κακὸν ἀν μὴ ἀνακαλῶμεν πασιδῆλον ἀλήθειαν, ἣν ὀφείλομεν πάντες ν' ἀναγνωρίσωμεν. Ἄν βλασφημῆ λοιπὸν ὁ γράφων τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας οὐδεμία ἀπικεῖται πολυπράγμων πείρα, ἀλλὰ πιστὸς θεράπων αὐτῆς θεραπεύει τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φόβον καὶ πάθος.

—Ἐποψήφιοι διὰ τὴν τῇ 26 τρέχοντος μηνὸς ἐνεργηθεσομένην βουλευτικὴν ἐλλογὴν τῆς ἐπαρχίας Μεσσήνης ἀνεκνήρυχθησαν ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν οἱ δικηγόροι κ. κ. Δημ. Λυμπερόπουλος καὶ Κωνστ. Μπούτος. Ἡ πάλιν, ὡς λέγουσιν οἱ εἰδότες, ἐστὶ ἀμφιρρηπὴς, διότι ἀμφότεροι αἱ διαμαχόμενα μερίδες τυγχάνουσιν ἰσχυραὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήρων.

—Ἀφίκετο ἀρτίως ἐξ Ἀθηνῶν ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Μεσσήνης κ. Κωνστ. Κουμουνοῦρος.

—Διὰ τινος τῶν ἀτμοπλοῦδων τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀφίκετο ὁ χριστὸς καὶ κάλλιστος διδάκτωρ τοῦ δικαίου κ. Ἄγγελος Δ. Ἀθανάκης, υἱὸς πολῦτιμος τοῦ γνωστοῦ ἐν ἡμῖν ἱατροῦ, διαπεράνας τὰς λουμπρὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Βερολίνῳ, Λονδίνῳ καὶ Παρισίῳ καὶ ἐπανελθὼν οὕτως εἰς τὴν πατρίδα γλωσσομαθῆς καὶ τέλειος ἐπιστήμων. Τὸν κάλλιστον ἡμῶν φίλον προσαγορεύομεν χαρμοσύνης καὶ εὐχόμεθα εἶνα ἴδωμεν αὐτὸν ἐν τῇ ἀρμοζούσῃ αὐτῷ θέσει.

—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος Σοφίας Π. Κυριακοῦ μετὰ τοῦ ἐμπόρου κ. Ἰωάν. Χ. Δουκίκη. Ἐπίσης ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς ἐκ Μεσσήνης δεσποινίδος Εὐφροσύνης Κρηκονέα μετὰ τοῦ ἐνθάδε ἐμπόρου κ. Π. Γ. Στρούμπου. Τοῖς νεονύμφουσι εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας τὰ βέλτιστα.

—Ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν μετατεθέντος πρωτοδικου κ. Π. Τραμουντάνα ἀφίκετο πρὸ ἡμερῶν καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ Πρωτοδικὴς κ. Ψαρρόπουλος.

—Εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐνθάδε δικηγῶρων προσετέθη καὶ ὁ χριστὸς νέος κ. Παν. Λογοθέτης μετατεθείς ἀρτίως ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πρὸ ὀλίγου ἀφικόμενος.

—Τὸ ἐνθάδε Καπνοκοπεῖον τοῦ Δημοσίου εἰσέπραξε κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον δρ. 6,189,54.

—Δεωρέθη καὶ ἕτερος Συμβολαιογράφος ἐν Καλάμῃς, τέταρτος νῦν οὗτος, ὁ χριστὸς νέος καὶ καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσας δικαστικὸς ὑπαλλήλος κ. Ν. Θ. Μανιζαβάκης.

—Ἐπετὴ λύπη λέγομεν εἶτι εἰς τὰ σχέδια νόμων μονοπωλίων, ἅτινα ὑπέβαλεν ἡ Κυβέρνησις εἰς

τὴν βουλὴν δὲν συμπεριελήθη καὶ τὸ περι πυρίτιδος τῇ ἀληθείᾳ ἀναγκαῖον καὶ ἀδάπανον, ἀφοῦ ἦν δυνατόν νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ ταύτης πώλησις ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἰδίων ὑπαλλήλων τῶν πυρείων ἢ πετρελαίων.

—Ἀπὸ τῶν ἡρώδων δέμεν τῆς πολυπλοῦς κρήτης ἠκούσθη, ὡς λέγουσι, βαθὺς τῆς πιεζομένης ἐλευθερίας ὁ στεναγμός. Ἡ περιστολὴ τῶν πατριαρχικῶν προνομίων ἔδωκε τὴν πρώτην ἀφορμὴν τῆς ἐξεργέσεως ἢ τῆς διαδηλώσεως, ἀλλ' ἡ ἀσφαλὴς ἀλήθεια τοῦ γεγονότος φαίνεται ἔχουσα ἀνάγκην διαθεθαίσεως. Περιμένομεν ἐναγωνίως νὰ μάθωμεν τὰ καθέκαστα, ἅτινα θέλομεν μεταδώσει τοῖς ἀναγνώσταίς ἡμῶν.

—Ὁ Φεβρουάριος ἤρχισεν ἐν Καλάμῃς μετὰ ψύχους ἀρκετὰ ἐπαισθητοῦ ἐν ἔφρονουμέν, μετὰ τὰς τελευταίας ἐπινὰς ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου, ἐτι εὐρισκόμεθα πλέον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐσρος ὅπερ μεταβάλλει συνήθως τὴν εὐφροσύνην ἡμῶν Μεσοσηνίαν εἰς παραδείσιον κήπον.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ
ΑΓΟΡΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

Οὐδεμίαν μεταβολὴν τιμῆς ἔχουσι νὰ σημειώσωμεν ἐπὶ τῶν μεσοσηνακῶν προϊόντων ἐν γένει. Ὁ Σταφιδόκαρπος διατελεῖ ἐν τῇ αὐτῇ κακῇ θέσει καὶ ἐλάχιστοι ἢ μάλλον οὐδεμία ἐπ' αὐτοῦ γίνεται πρᾶξις. Τὰ Σάκκα διατηροῦνται μὲν εἰς τὰς αὐτὰς τιμὰς, τὰς ὁποίας ἐσημειοῦμεν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἀλλ' ἡ ἐν γένει θέσις τοῦ εἴδους φητίον ἐτι εὐρηται μάλλον ἐν γαλήνῃ, εὐλίγων γενομένων ἀγορῶν. Ὑπὸ φόρτωσιν ὀλίγη πλοῖα ἐνθάδε καὶ ἐν Μεσσήνῃ.

Τὸ διὰ Τεργεστὴν ἀναχωρήσαν αὐστριακὴν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἔλαβε μόνον περὶ τοῦς 418 Σάκκουσ Σόκα.

Περὶ ἐλαιοπωλείων καὶ τῶν λοιπῶν ἐν γένει εἰδῶν οὐδεμίαν ἔχομεν ν' ἀναγγείλωμεν μεταβολὴν. (Σημ. Συντ. Μεσ. Τύπου. Ἀγνοοῦμεν διὰ τίνα λόγον δὲν ἐφθασαν ἡμῖν ἐτι αἱ ἐξ Εὐρώπης ἡμέτεραι ἐμπορικαὶ ἀλληλογραφίαι τῆς ἐβδομάδος ταύτης καὶ ἀναγκαζόμεθα ἐκόντες ἄκοντες νὰ παραλείψωμεν αὐτάς).

NIKOLAOS I. KARAGIANNIS
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ
Dr N. DI G. CARAJANNI
AVVOCATO — CALAMATA
Ἐν τῷ Βελοπρωκλίῳ τῶν κ. κ. Γ. Β. Α. Μιχαήλ καὶ πωλοῦνται προσημῖδες διαφόρων μορφῶν διὰ τὰς ἀποκρίσεως εἰς λίαν συγκατεστασὶς τιμᾶς.

Τύποις Γ. Β. Ἀθ. Μεγαλακίς